

КНИЖКА ПЪРВА

1936—1937

ГОДИНА XXXII

АХЪ, ЛЪТОТО ВЕЧЕ МИНА!

Какъ е чудна есенъта,
какъ е тжжна пѣсенъта
на листата пожълтѣли,
като нанизъ нависѣли,
като нанизъ на гората
отъ сребро и отъ позлата...

Небесата сини, чисти,
по тѣхъ облаци сребристи
тамъ на воля си играятъ
и се гонятъ, и не знаятъ,
да поспратъ ли да починатъ,
или далекъ да заминатъ...

Въ гънкитѣ на планинитѣ,
тежко паднали, мъгливѣ
неподвижно чакатъ нѣщо.
Гарванъ птица грака вещо
и се носи нанататъкъ,
гдето денемъ крий се мракътъ...

Въ усойтъ нѣкой плаче,
катъ изгубено сираче,
нѣкой стене и проклина:
„Ахъ, лѣтото вече мина!“

Елинъ Пелинъ

